

Arrest

nr. 281 376 van 6 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 november 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 november 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 januari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 24 mei 2022.

1.3. Op 8 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B.(...) S.(...) M.(...) G.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1998 in Bogotá, Colombia. Toen u ongeveer zeven jaar oud was, verhuisde u samen met uw gezin naar Villavicencio in het departement Meta, waar u vervolgens doorheen de jaren in verschillende wijken hebt gewoond. Daar maakte u uw middelbaar onderwijs af en vatte u vervolgens universitaire studies aan. Tijdens uw studies hebt u steeds verschillende jobs gedaan.

Uw vader, C.(...) E.(...) M.(...) S.(...) (CG (...)), baatte sinds 2013 een meubelzaak genaamd M.(...) E.(...) C.(...) uit. Deze zaak had hij opgestart nadat hij voor zijn vorige zaak vacuna (afpersingsgeld) moest betalen aan dissidenten van de Farc. Uw vader kreeg echter opnieuw te maken met afpersing. Nadat hij bescherming had gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten, werd hij het slachtoffer van wat de autoriteiten later bestempelden als een gijzeling. Nadien kon uw vader als slachtoffer aanspraak maken op plattelandsgronden in het departement Meta. Deze gronden waren in handen van de Farc, maar dienden na het vredesakkoord naar slachtoffers te gaan. Om deze gronden te kunnen opeisen, sloot uw vader zich in 2015 aan bij een landbouwersvereniging in San Martin. Uw vader werd naargelang de tijd vorderde actiever binnen deze vereniging, die hij grondig hervormde, en werd in 2018 verkozen tot voorzitter. Omwille van bedreigingen vanwege dissidenten van de Farc verliet uw vader Colombia in het begin van 2019. Hij trok eerst naar de Verenigde Staten om vervolgens door te reizen naar België, waar hij op 1 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 25 mei 2021 werd uw vader, samen met zijn partner en uw minderjarige halfbroer, erkend als vluchteling in België.

Sinds 2014 hielp u uw vader in de meubelzaak en was u tevens aan het werk in M.(...) E.(...) C.(...). Na het vertrek van uw vader zorgde u ervoor dat de resterende stock werd verkocht en eind 2019 werd de vestiging gesloten. Er werden regelingen getroffen waardoor de meubelwinkel opnieuw onder dezelfde naam kon openen, maar dan op een andere locatie en met een andere eigenaar. Het was uw oom, de broer van uw vader, die als eigenaar met M.(...) E.(...) C.(...) verderging. U focuste zich vervolgens een tijdlang op andere werkactiviteiten, maar mede door de coronapandemie kon u deze niet blijven verderzetten. In de tweede helft van 2020 ging u opnieuw aan de slag bij M.(...) E.(...) C.(...) bij uw oom. Ongeveer een jaar nadat u opnieuw aan de slag ging bij M.(...) E.(...) C.(...), op 4 oktober 2021, ontving u een aan u gerichte bedreiging vanwege dissidenten van de Farc. Toen u die ochtend de meubelzaak wilde openen, vond u een enveloppe met daarin verschillende foto's. Op die foto's was u te zien terwijl u op verschillende momenten dagdagelijkse activiteiten uitvoerde in de meubelzaak. Op de achterkant van een van de foto's stond een dreigbericht geschreven, namelijk dat u en uw vader nooit leerden. U werd bang en besloot, na overleg met uw oom, om uw werk bij M.(...) E.(...) C.(...) meteen stop te zetten. Na het ontvangen van deze bedreiging sprak u tevens met uw ouders en besloot u dat u Colombia beter kon verlaten. Enkele dagen later, op 8 oktober 2021, werd u een tweede keer bedreigd door dissidenten van de Farc. U moest die dag naar het vaccinatiecentrum om er uw tweede dosis van het coronavaccin te laten zetten. Op de terugweg van het vaccinatiecentrum werd u tegengehouden door twee mannen op een motor. Een van hen stapte van zijn motor, nam u vast en duwde u tegen de muur. Er werd u gezegd dat u een week de tijd had om de vacuna te betalen die uw vader vroeger betaalde, nu het erop leek dat u de verantwoordelijkheid over de meubelzaak had overgenomen. De man vertelde u dat men reeds wist waar u woonde en werkte en dat indien u niet zou betalen, u problemen zou krijgen. U antwoordde hen dat u zou doen wat er van u werd gevraagd en zei hen dat ze u met rust moesten laten. Daaropvolgend vertrokken uw twee belagers weer. U woonde op dat ogenblik samen met uw moeder en zus in de wijk Bellos Horizontes in Villavicencio, maar besloot nog diezelfde dag te vertrekken naar de wijk San Antonio, waar jullie ook over een woning beschikten. Ongeveer een week tot twee weken later verhuisden ook uw moeder en uw zus naar San Antonio. U kwam niet meer buiten tot u op 6 november 2021 naar Bogotá vertrok. Daar verbleef u tot uw vlucht naar België bij uw grootmoeder.

Op 19 november 2021 reisde u met het vliegtuig via Istanboel naar België. Vervolgens deed u op 30 november 2021 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door dissidenten van de Farc.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas, een aangifte, een interviewverslag van La Fiscalía, een foto van een dreigbriefje, dreigfoto's waarop u te zien bent, foto's samen met uw vader en documenten betreffende de boekingsdetails van uw reis naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door dissidenten van de Farc nadat zij u in oktober 2021 tot tweemaal toe zouden hebben bedreigd en vacuna (afpersingsgeld) zouden hebben geëist (CGVS, p. 22). Het CGVS dient echter vast te stellen dat uw verklaringen hieromtrent gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden, alsook vertonen zij een onaannemelijk karakter, waardoor er geen geloof kan worden toegeschreven aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient het CGVS wat betreft het feit dat er in hoofde van uw vader, C.(...) E.(...) M.(...) S.(...) (CG (...)), en zijn partner in België werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, eerst en vooral te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ieder verzoek om internationale bescherming dient aldus individueel te worden beoordeeld. Het gegeven dat uw vader erkend werd als vluchteling betekent bijgevolg niet dat u per definitie tevens aanspraak kunt maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Er dient daarbij te worden vastgesteld dat u, ondanks het gegeven dat u alreeds in het bezit was van een paspoort sinds november 2018 (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier), na het vertrek van uw vader nog bijna drie jaar in Villavicencio, Colombia bent gebleven, hetgeen merkkelijk een tegenindicatie vormt voor uw nood aan internationale bescherming in dit verband. Bovendien zette u na het vertrek van uw vader uw leven eenvoudigweg verder. U volgde opleidingen, was aan het werk en beoefende uw vrijetijdsbestedingen (CGVS, p. 7-8). Indien u werkelijk gevaar zou lopen en internationale bescherming zou nodig hebben ingevolge de familieband met uw vader, kan het moeilijk overtuigen dat u vervolgens nog jarenlang zonder meer in dezelfde omgeving zou zijn blijven wonen. Daarbij dient te worden vastgesteld dat u in de daaropvolgende periode in wezen nooit enige problemen hebt gekend ingevolge de positie van uw vader als sociaal leider (CGVS, p. 15), tot op het punt dat u in oktober 2021 bedreigingen zou hebben ontvangen vanwege dissidenten van de Farc. Zoals hieronder wordt beargumenteerd, kunnen deze vermeende problemen echter niet als geloofwaardig worden beschouwd. U geeft te kennen dat u op het moment dat uw vader Colombia verliet, zelf niet wilde migreren en dat u in het land moest blijven voor persoonlijke en familiale aangelegenheden af te handelen (CGVS, p. 14-15). Een dergelijke uitleg kan echter bezwaarlijk als verschoning worden aanvaard indien werkelijk de loutere familieband met uw vader internationale bescherming wat u betreft zou rechtvaardigen. Daarenboven komt naar voren dat u in wezen geheel niet betrokken bent geweest in uw vaders vereniging en de activiteiten die uw vader als sociaal leider heeft uitgevoerd, wel integendeel. Zo geeft u zelf reeds te kennen dat u zich nooit op een zulke manier heeft geëngageerd en dat u ook na het vertrek van uw vader nooit meer heeft gevolgd wat er van zijn vereniging geworden is (CGVS, p. 21-22). De naam van uw vaders vereniging dient u bovendien schuldig te blijven, alsook weet u niet te zeggen of desbetreffende naam doorheen de jaren ooit veranderd is geweest. U bent evenmin op de hoogte van de veranderingen die uw vader in zijn positie heeft doorgevoerd en weet niet wanneer uw vader het voorzitterschap heeft opgenomen. Enige concrete betrokkenheid in het sociaal leiderschap van uw vader wat u betreft of enige a priori nood aan internationale bescherming ingevolge uw familieband maakt u met andere woorden geheel niet aannemelijk. Zoals reeds toegelicht dient uw verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht.

U geeft aldus te kennen dat u Colombia zou hebben dienen te verlaten daar u zou vrezen voor uw leven ingevolge twee aan u gerichte vermeende bedreigingen verbonden aan een vacuna vanwege dissidenten van de Farc (CGVS, p. 13-14, p. 22). Het zijn deze zogenaamde problemen die tot uw vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben geleid en het is op deze zogenaamde problemen dat u uw vrees voor vervolging baseert. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent gekenmerkt worden door een behoorlijk onaannemelijk karakter, u weet uw vrees op geen enkele manier enigszins aannemelijk te maken.

De door u geschetste gang van zaken kan immers moeilijk overtuigen. Zo oogt het alreeds merkwaardig dat de dissidenten van de Farc u en uw gezin klaarblijkelijk gedurende aanzienlijke tijd ongemoeid zou hebben gelaten nadat uw vader gestopt zou zijn met aan hen vacuna voor de meubelzaak te betalen. Uw vader zou per slot van rekening alreeds in 2018 voor het laatst afpersing aan deze zogenaamde belagers hebben betaald (CGVS, p. 16-17). U stelt dat deze zelfde personen vervolgens achter u zouden zijn aangekomen nadat zij uw vader niet meer zouden hebben kunnen vinden om de vacuna voor de meubelzaak op te eisen (CGVS, p. 10, p. 13, p. 15, p. 18). Het doet bijgevolg enigszins eigenaardig aan dat u na het vertrek van uw vader gedurende bijna drie jaar zonder enige problemen uw leven zou hebben verdergezet. Zo bleef u initieel nog tot het einde van 2019 actief voor dezelfde vestiging van M.(...) E.(...) C.(...), zij het dan voornamelijk online (CGVS, p. 7-8). Vervolgens volgde u opleidingen en deed u andere jobs in Villavicencio, terwijl de zaak M.(...) E.(...) C.(...) op een andere locatie, maar onder dezelfde naam, door de broer van uw vader en dus met een duidelijke familieband werd verdergezet. Uw oom zou merkwaardig genoeg echter nog nooit door hen zijn benaderd en hij zou nog nooit vacuna hebben moeten betalen (CGVS, p. 16). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u op het moment van de eerste zogenaamde bedreiging op 4 oktober 2021 alreeds gedurende ongeveer een jaar opnieuw bij M.(...) E.(...) C.(...) aan de slag zou zijn geweest (CGVS, p. 16). Indien dissidenten van de Farc het werkelijk op u zouden hebben gemunt en werkelijk een vacuna voor M.(...) E.(...) C.(...) zouden willen opeisen, dan dringt de vaststelling zich op dat zij hiertoe in wezen gedurende jaren alreeds uitgebreid de kans hebben gehad, in casu quod non. Het kadert in een weinig logisch geheel dat dergelijke personen geaffilieerd met een gewapende groepering, u en uw familie gedurende al die tijd zonder meer gerust zouden hebben gelaten nadat uw vader zou zijn gestopt met het betalen van afpersingsgeld (CGVS, p. 15). U beweert dan wel het nodige te hebben gedaan om van hun radar te verdwijnen, uit uw verklaringen blijkt echter zoals hierboven reeds beschreven, dat u zich binnen dezelfde stad niet bepaald discreet opstelde. Daarbij gaat u bovendien voorbij aan het feit dat uw oom, tevens dichte familie van uw vader, M.(...) E.(...) C.(...) steevast heeft verdergezet. Uw verklaringen hieromtrent vertonen alreeds van in den beginne een ernstig gebrek aan aannemelijkheid en plausibiliteit.

Ook uw beweringen omtrent de zogenaamde bedreigingen die u in oktober 2021 zou hebben meegemaakt doen de wenkbrauwen fronsen. Zoals vermeldt, beweert u dat dissidenten van de Farc zouden hebben geëist dat u vacuna zou betalen (CGVS, p. 13). U zou hiervoor een week de tijd hebben gekregen, anders zouden ze u iets aandoen. Het mag evenwel verbazend worden genoemd dat uw zogenaamde belagers echter op geen enkel moment zouden hebben gezegd wat die vacuna dan net zou moeten inhouden, hoeveel u zou moeten betalen en hoe de overdracht zou moeten plaatsvinden (CGVS, p. 20). Dat u vervolgens na de vermeende tweede bedreiging op 8 oktober 2021, waarbij men u ervan zou hebben verzekerd dat men wist waar u woonde, zelf meteen naar een andere wijk zou zijn verhuisd maar wel uw moeder en uw zus nog een tot twee weken op hetzelfde adres – waarvan uw belagers aldus op de hoogte zouden zijn geweest – zou hebben achtergelaten, kan bijzonder moeilijk overtuigen. Dat u uw familieleden in die mate aan aanzienlijk gevaar zou blootstellen, uw belagers zouden u immers alreeds na een week iets aangedaan hebben indien u niet aan hun zogenaamde eisen zou hebben voldaan, terwijl u blijkbaar wel alreeds over een andere woning elders beschikte, lijkt weinig geloofwaardig. Uw geloofwaardigheid komt danig verder op de helling te staan.

De geloofwaardigheid van uw geschetste verklaringen wordt daarenboven nog verder in het gedrang gebracht door de vaststelling dat uw vermeende belagers, hoewel zij u tot tweemaal toe zouden hebben bedreigd en u slechts een week de tijd zouden hebben gegeven om te gehoorzamen, nadien werkelijk nooit meer van zich zouden hebben laten horen. Het oogt hoogst merkwaardig dat uw belagers gedurende al deze tijd nooit enige verdere actie zouden hebben ondernomen nadat u hun eisen nooit zou hebben ingewilligd en nooit vacuna zou hebben betaald (CGVS, p. 18). Zo wonen uw moeder en zus nog steeds in Villavicencio, waar uw moeder tot voor kort aan het werk was in een restaurant en uw zus haar studies verderzet – nota bene aan dezelfde onderwijsinstelling waar u een tijdlang werkzaam bent geweest (CGVS, p. 8, p. 10-11). Uw familieleden maken het echter, afgezien van een gezondheidsprobleem, goed. Ook uw oom is nog steeds actief in Villavicencio, hij baat tot op heden nog steeds M.(...) E.(...) C.(...) uit, de winkel is gewoon open (CGVS, p. 16). Zoals reeds aangeraakt zou uw oom echter nog nooit benaderd zijn geweest en zou hij nog nooit enige vacuna hebben moeten betalen. Na uw vertrek zou uw familie geen enkele problemen meer met de dissidenten van de Farc hebben gekend (CGVS, p. 20). Dat uw belagers werkelijk op geen enkel punt na uw vertrek en na uw vermeende ongehoorzaamheid ook maar enigszins repercussies zouden hebben getroffen, hoewel M.(...) E.(...) C.(...), de winkel die zij dus dermate in het vizier zouden hebben gehad met het oog op afpersing – nog steeds wordt opengehouden door uw familie, kan allerm minst overtuigen. Bovengenoemde merkwaardigheden en ongeloofwaardigheden betekenen dat u geheel niet aannemelijk weet te maken dat dissidenten van de Farc het ooit op u gemunt zouden hebben gehad en dat zij u of uw familie nog steeds in het vizier zouden hebben. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet aldus besluiten dat er geen geloof kan worden toegeschreven aan het door u aangebrachte asielrelaas en de vrees voor vervolging die u hieruit puurt.

Als laatste kan worden toegevoegd dat het CGVS evenmin enige vrees in uw hoofde kan vaststellen ingevolge uw sympathie voor de politieke partij Partido de la U. In deze oogt het alreeds merkwaardig dat u, hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog te kennen gaf dat u ook omwille van deze politieke voorkeur zou zijn bedreigd en dit tevens zou hebben bijgedragen tot uw vertrek uit het land (zie vragenlijst CGVS bij DVZ), dergelijke verklaringen werkelijk op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar voren brengt. Er werd u meermaals gevraagd of u alles had verteld wat er gebeurd was, of er zich wat u betreft ooit nog andere problemen in Colombia hadden voorgedaan en of u alle relevante elementen had weergegeven (CGVS, p. 14, p. 22). Nergens vermeldt u ook maar enige vorm van vermeende bedreigingen hieromtrent, nergens verbindt u enige vrees aan uw politieke sympathieën. U brengt dit evenmin in verband met de zogenaamde problemen die u met dissidenten van de Farc zou hebben gekend. Het gegeven dat u bij de DVZ nog beweerde dat uw voorkeur voor Partido de la U mee aan de grondslag zou hebben gelegen van zogenaamde bedreigingen en vervolgens ook uw vertrek uit het land, en hier vervolgens op het CGVS met geen woord over rept, vormt een fundamentele tegenstrijdigheid die uw algehele geloofwaardigheid danig verder ondermijnt.

Hoe dan ook blijkt in wezen dat u in Colombia in wezen nooit werkelijk politiek actief bent geweest en dat uw politieke betrokkenheid zich slechts beperkt tot een loutere sympathie voor desbetreffende partij en een specifieke verkiezingskandidaat in 2019 (CGVS, p. 7). Het feit dat u naar aanleiding van verkiezingen in 2019 tijdens de campagne van de kandidaat die uw voorkeur genoot vrijwillig hebt geholpen met het uitdelen van flyers, het regelen van zitplaatsen en het in orde brengen van het geluid, maakt van u allerminst een persoon met enig noemenswaardig risicoprofiel of een persoon die de aandacht zou trekken van gewapende groeperingen. Een logistieke bijdrage maakt van u allerminst een persoon wiens hoofd boven het maaiveld zou uitsteken, dan wel gewoon een van vele sympathisanten, niets meer en niets minder. Uw politiek engagement en betrokkenheid mag dan ook werkelijk uiterst beperkt worden genoemd. U kan hierdoor geen enkele aanspraak maken op internationale bescherming.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en uw identiteitskaart neer, dient te worden gesteld dat het CGVS uw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Met betrekking tot de door u neergelegde foto's, waarvan u beweert dat dissidenten van de Farc deze stiekem van u zouden hebben genomen als dreigement (CGVS, p. 12, p. 13), dient te worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aan de foto van het vermeende dreigbericht kan evenmin bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Ook de aangifte die u deed bij La Fiscalía en het daaropvolgende interviewverslag zijn geenszins in staat om de bovengenoemde vermeende bedreigingen aannemelijk te maken. De inhoud van deze aangifte kan niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas vermeldt dat u in 2013 in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, niets meer en niets minder. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit niet worden vastgesteld. De foto's waarop u samen met uw vader te zien bent en de documenten betreffende de boekingsdetails van uw reis naar België worden in deze niet relevant geacht voor de beoordeling in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) *juncto* de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) wat betreft het feit dat er in hoofde van verzoekers vader en zijn partner in België werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus moet worden benadrukt dat (a) elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, zodat het gegeven dat verzoekers vader erkend werd als vluchteling niet per definitie betekent dat verzoeker tevens aanspraak maakt op de vluchtelingenstatus, (b) verzoeker, ondanks het gegeven dat hij reeds sinds november 2018 in het bezit was van een paspoort na het vertrek van zijn vader nog bijna drie jaar in Colombia is gebleven, (c) verzoeker na het vertrek van zijn vader zijn leven eenvoudig verderzette en daarbij nooit enige problemen heeft gekend ingevolge van de positie van zijn vader als sociaal leider tot op het punt dat hij in oktober 2021 bedreigingen zou hebben ontvangen vanwege dissidenten van de Farc – dewelke echter niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, (d) naar voor komt dat verzoeker in wezen geheel niet betrokken is geweest in zijn vaders vereniging en de activiteiten die zijn vader als sociaal leider heeft uitgevoerd, wel integendeel;

(ii) aangaande de voorgehouden bedreigingen verbonden aan een *vacuna* die geëist werd door dissidenten van de Farc kan geen geloof worden gehecht vermits: (a) de door verzoeker geschetste gang van zaken ongeloofwaardig is als zouden hij en zijn gezin klaarblijkelijk gedurende een aanzienlijke tijd ongemoeid zijn gelaten, hij vervolgens slechts een jaar na de opstart van zijn werkzaamheden bij M. E. C. zijn lastig gevallen en zijn oom – die de zaak M. E. C. verderzette – zelfs nooit door deze dissidenten

zou zijn benaderd, (b) het opvallend is dat zijn belagers na het opeisen van de *vacuna* niet zouden hebben gezegd wat deze *vacuna* net zou moeten inhouden, hoeveel hij zou moeten betalen en hoe de overdracht zou moeten plaatsvinden, (c) het niet kan overtuigen dat verzoeker na de tweede bedreiging op 8 oktober 2021 zelf meteen naar een andere wijk zou zijn verhuisd maar zijn moeder en zus nog een tot twee weken op hetzelfde adres zouden hebben verbleven, (d) de vaststelling dat verzoekers vermeende belagers na de twee bedreigingen nadien nooit meer iets van zich zouden hebben laten horen, dit terwijl verzoekers moeder en zus nog in Villavicencio wonen en zijn oom nog steeds actief is in Villavicencio en tot op heden de zaak M. E. C. uitbaat;

(iii) er kan geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden vastgesteld ingevolge van zijn sympathie voor de politieke partij *Partido de la U* daar verzoeker, hoewel hij op de Dienst Vreemdelingenzaken meldde dat hij ook omwille van deze politieke voorkeur werd bedreigd, op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van dit gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS; hoe dan ook blijkt dat hij in Colombia in wezen nooit werkelijk politiek actief is geweest en dat zijn politieke betrokkenheid zich slechts beperkt tot een loutere sympathie voor de desbetreffende partij en een specifieke verkiezingskandidaat in 2019;

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer naar Colombia vreest gedood te worden door dissidenten van de FARC. Dit omdat hij, nadat zijn vader al eerder door hen bedreigd werd, de geëiste *vacuna* niet heeft voldaan binnen de vooropgestelde termijn.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.1. De commissaris-generaal merkt op goede gronden op dat verzoekers verklaringen als zou hij Colombia hebben moeten verlaten na twee bedreigingen verbonden aan een *vacuna* vanwege dissidenten van de FARC onaannemelijk en ongeloofwaardig zijn.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de voorgestelde gang van zaken niet aannemelijk is en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ondermijnt, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“De door u geschetste gang van zaken kan immers moeilijk overtuigen. Zo oogt het alreeds merkwaardig dat de dissidenten van de Farc u en uw gezin klaarblijkelijk gedurende aanzienlijke tijd ongemoeid zou hebben gelaten nadat uw vader gestopt zou zijn met aan hen vacuna voor de meubelzaak te betalen. Uw

vader zou per slot van rekening alreeds in 2018 voor het laatst afpersing aan deze zogenaamde belagers hebben betaald (CGVS, p. 16-17). U stelt dat deze zelfde personen vervolgens achter u zouden zijn aangekomen nadat zij uw vader niet meer zouden hebben kunnen vinden om de vacuna voor de meubelzaak op te eisen (CGVS, p. 10, p. 13, p. 15, p. 18). Het doet bijgevolg enigszins eigenaardig aan dat u na het vertrek van uw vader gedurende bijna drie jaar zonder enige problemen uw leven zou hebben verdergezet. Zo bleef u initieel nog tot het einde van 2019 actief voor dezelfde vestiging van M.(...) E.(...) C.(...), zij het dan voornamelijk online (CGVS, p. 7-8). Vervolgens volgde u opleidingen en deed u andere jobs in Villavicencio, terwijl de zaak M.(...) E.(...) C.(...) op een andere locatie, maar onder dezelfde naam, door de broer van uw vader en dus met een duidelijke familieband werd verdergezet. Uw oom zou merkwaardig genoeg echter nog nooit door hen zijn benaderd en hij zou nog nooit vacuna hebben moeten betalen (CGVS, p. 16). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u op het moment van de eerste zogenaamde bedreiging op 4 oktober 2021 alreeds gedurende ongeveer een jaar opnieuw bij M.(...) E.(...) C.(...) aan de slag zou zijn geweest (CGVS, p. 16). Indien dissidenten van de Farc het werkelijk op u zouden hebben gemunt en werkelijk een vacuna voor M.(...) E.(...) C.(...) zouden willen opeisen, dan dringt de vaststelling zich op dat zij hiertoe in wezen gedurende jaren alreeds uitgebreid de kans hebben gehad, in casu quod non. Het kadert in een weinig logisch geheel dat dergelijke personen geaffilieerd met een gewapende groepering, u en uw familie gedurende al die tijd zonder meer gerust zouden hebben gelaten nadat uw vader zou zijn gestopt met het betalen van afpersingsgeld (CGVS, p. 15). U beweert dan wel het nodige te hebben gedaan om van hun radar te verdwijnen, uit uw verklaringen blijkt echter zoals hierboven reeds beschreven, dat u zich binnen dezelfde stad niet bepaald discreet opstelde. Daarbij gaat u bovendien voorbij aan het feit dat uw oom, tevens dichte familie van uw vader, M.(...) E.(...) C.(...) steevast heeft verdergezet. Uw verklaringen hieromtrent vertonen alreeds van in den beginne een ernstig gebrek aan aannemelijkheid en plausibiliteit.”

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij het na het vertrek van zijn vader op zich nam om de winkel te verhuizen naar een andere wijk, dat hij van telefoonnummer veranderde, alsook van job en sociale cirkel. Verzoeker wijst erop dat hij volledig probeerde te verdwijnen van Granada en Lejanias en niet meer naar de gebieden van de projecten van zijn vader ging, teneinde van de radar te verdwijnen en dat hij meende dat de problemen tijdelijk van aard waren tot hij zelf op 4 oktober 2021 werd aangesproken door dissidenten van de FARC. Hij wijst er ook op dat zijn oom wettelijke vertegenwoordiger werd van de winkel op de nieuwe locatie in de hoop dat de bedreigingen zouden stoppen. De Raad merkt op dat verzoeker in dit verband volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen minimaliseert en tegenspreekt, waarmee hij evenwel geen afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat hij na het vertrek van zijn vader nog vijf maanden in de meubelzaak M. E. C. zou hebben gewerkt (administratief dossier, CGVS, p. 8) en daarbij op geen enkel ogenblik zou zijn aangesproken door de dissidenten van de FARC die ook zijn vader hebben bedreigd. Verzoeker brengt met dit betoog in het verzoekschrift bovendien geen enkel valabel argument bij om de vaststelling te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat hij slechts een jaar na het opnieuw opnemen van zijn werkzaamheden bij M. E. C. (zij het op een andere locatie) opnieuw zou zijn aangesproken door dissidenten van de FARC, noch dat het niet geloofwaardig is dat zijn verzoekers oom – die eveneens een duidelijke familieband heeft met verzoekers vader, met name is het zijn broer – nooit om een dergelijke vacuna werd gevraagd.

Verder doet de vaststelling dat verzoekers beweerde belagers, hoewel ze vacuna van hem zouden hebben geëist die binnen een week betaald zou moeten zijn (administratief dossier, CGVS, p. 13), geen indicatie gaven hoeveel verzoeker zou moeten betalen en hoe hij hen dit juist zou moeten overhandigen (administratief dossier, CGVS, p. 19), afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen.

De commissaris-generaal considereert nog terecht:

“Dat u vervolgens na de vermeende tweede bedreiging op 8 oktober 2021, waarbij men u ervan zou hebben verzekerd dat men wist waar u woonde, zelf meteen naar een andere wijk zou zijn verhuisd maar wel uw moeder en uw zus nog een tot twee weken op hetzelfde adres – waarvan uw belagers aldus op de hoogte zouden zijn geweest – zou hebben achtergelaten, kan bijzonder moeilijk overtuigen. Dat u uw familieleden in die mate aan aanzienlijk gevaar zou blootstellen, uw belagers zouden u immers alreeds na een week iets aangedaan hebben indien u niet aan hun zogenaamde eisen zou hebben voldaan, terwijl u blijkbaar wel alreeds over een andere woning elders beschikte, lijkt weinig geloofwaardig. Uw geloofwaardigheid komt danig verder op de helling te staan.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het zijn vader en hijzelf waren die bedreigd werden, dat het dus voor zich spreekt dat hij eerst diende te vluchten en dat zijn zus en moeder nagekomen zijn om verdere problemen te vermijden. De Raad merkt evenwel op dat de vaststelling dat verzoekers moeder

en zus op de plek bleven wonen die gekend was door de dissidenten van de FARC, terwijl zij kennelijk wel in staat waren om zich twee weken later bij verzoeker te voegen, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid – minstens de ernst – van verzoekers beweerde problemen.

Met het betoog dat de belagers nooit meer iets van zich lieten horen omdat verzoeker, net als zijn vader, het land heeft verlaten en zijn oom de wettelijke vertegenwoordiger is geworden van de zaak, volhardt verzoeker opnieuw in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee verzoeker niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat de vaststelling dat verzoekers vermeende belagers na de twee bedreigingen nadien nooit meer iets van zich zouden hebben laten horen, dit terwijl verzoekers moeder en zus nog in Villavicencio wonen en zijn oom nog steeds actief is in Villavicencio en tot op heden de zaak M. E. C. uitbaat.

2.3.4.2.2. Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen als volgt:

“Om te beginnen dient het CGVS wat betreft het feit dat er in hoofde van uw vader, C.(...) E.(...) M.(...) S.(...) (CG (...)), en zijn partner in België werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, eerst en vooral te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ieder verzoek om internationale bescherming dient aldus individueel te worden beoordeeld. Het gegeven dat uw vader erkend werd als vluchteling betekent bijgevolg niet dat u per definitie tevens aanspraak kunt maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Er dient daarbij te worden vastgesteld dat u, ondanks het gegeven dat u alreeds in het bezit was van een paspoort sinds november 2018 (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier), na het vertrek van uw vader nog bijna drie jaar in Villavicencio, Colombia bent gebleven, hetgeen merkelijk een tegenindicatie vormt voor uw nood aan internationale bescherming in dit verband. Bovendien zette u na het vertrek van uw vader uw leven eenvoudigweg verder. U volgde opleidingen, was aan het werk en beoefende uw vrijetijdsbestedingen (CGVS, p. 7-8). Indien u werkelijk gevaar zou lopen en internationale bescherming zou nodig hebben ingevolge de familieband met uw vader, kan het moeilijk overtuigen dat u vervolgens nog jarenlang zonder meer in dezelfde omgeving zou zijn blijven wonen. Daarbij dient te worden vastgesteld dat u in de daaropvolgende periode in wezen nooit enige problemen hebt gekend ingevolge de positie van uw vader als sociaal leider (CGVS, p. 15), tot op het punt dat u in oktober 2021 bedreigingen zou hebben ontvangen vanwege dissidenten van de Farc. Zoals hieronder wordt beargumenteerd, kunnen deze vermeende problemen echter niet als geloofwaardig worden beschouwd. U geeft te kennen dat u op het moment dat uw vader Colombia verliet, zelf niet wilde migreren en dat u in het land moest blijven voor persoonlijke en familiale aangelegenheden af te handelen (CGVS, p. 14-15). Een dergelijke uitleg kan echter bezwaarlijk als verschoning worden aanvaard indien werkelijk de loutere familieband met uw vader internationale bescherming wat u betreft zou rechtvaardigen. Daarenboven komt naar voren dat u in wezen geheel niet betrokken bent geweest in uw vaders vereniging en de activiteiten die uw vader als sociaal leider heeft uitgevoerd, wel integendeel. Zo geeft u zelf reeds te kennen dat u zich nooit op een zulke manier heeft geëngageerd en dat u ook na het vertrek van uw vader nooit meer heeft gevolgd wat er van zijn vereniging geworden is (CGVS, p. 21-22). De naam van uw vaders vereniging dient u bovendien schuldig te blijven, alsook weet u niet te zeggen of desbetreffende naam doorheen de jaren ooit veranderd is geweest. U bent evenmin op de hoogte van de veranderingen die uw vader in zijn positie heeft doorgevoerd en weet niet wanneer uw vader het voorzitterschap heeft opgenomen. Enige concrete betrokkenheid in het sociaal leiderschap van uw vader wat u betreft of enige a priori nood aan internationale bescherming ingevolge uw familieband maakt u met andere woorden geheel niet aannemelijk. Zoals reeds toegelicht dient uw verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht.”

Ook verzoeker bevestigt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt omwille van (een betrokkenheid in) het sociaal leiderschap van zijn vader.

2.3.4.2.3. Daarnaast kan er in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging worden vastgesteld ingevolge van zijn sympathie voor de politieke partij *Partido de la U*. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers politieke engagement en betrokkenheid uiterst beperkt van aard zijn. Immers, gevraagd of hij ooit officieel lid is geweest van de *Partido de la U* antwoordt verzoeker dat het gewoon zijn politieke voorkeur is en dat hij nooit echt betrokken is geweest behoudens bij de campagne in 2019 (administratief dossier, CGVS, p. 7). Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn politieke betrokkenheid zich slechts beperkt tot een loutere sympathie voor de desbetreffende partij en een specifieke verkiezingskandidaat in 2019, dat hij in dit verband vrijwillig zitplaatsen regelde, geluid in orde bracht en flyers (*ibid.*). Verzoekers uiterst beperkte politieke engagement en betrokkenheid volstaan niet om te besluiten dat verzoeker een

noemenswaardig risicoprofiel heeft of een persoon is die de aandacht zou trekken van gewapende groeperingen. Dit wordt eens te meer bevestigd door verzoekers eigen verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hoewel verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog laat optekenen dat het feit dat hij aanhanger was van deze politieke partij één van de redenen is waarom hij door dissidenten van de FARC werd bedreigd en hij het land moest verlaten (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.3.), maakt hij hiervan op geen enkel ogenblik gewag tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Ook in het verzoekschrift kaart verzoeker zijn voorgehouden politieke engagement en betrokkenheid niet aan als reden voor een nood aan internationale bescherming.

2.3.4.2.4. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de vaststellingen in de bestreden beslissing, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.3. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Door in het verzoekschrift louter te volharden dat de bewijsstukken die hij voorlegde zijn asielrelaas bevestigen en te opperen dat de aangifte bij de *Fiscalia* en daaropvolgende interviewverslag minstens als een begin van bewijs moeten worden beschouwd, gaat verzoeker geheel voorbij aan de uitvoerige en pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waar in dit verband in de bestreden beslissing staat te lezen:

"De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en uw identiteitskaart neer, dient te worden gesteld dat het CGVS uw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Met betrekking tot de door u neergelegde foto's, waarvan u beweert dat dissidenten van de Farc deze stiekem van u zouden hebben genomen als dreigement (CGVS, p. 12, p. 13), dient te worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aan de foto van het vermeende dreigbericht kan evenmin bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Ook de aangifte die u deed bij La Fiscalia en het daaropvolgende interviewverslag zijn geenszins in staat om de bovengenoemde vermeende bedreigingen aannemelijk te maken. De inhoud van deze aangifte kan niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Het uittreksel uit het slachtofferregister Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas vermeldt dat u in 2013 in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, niets meer en niets minder. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit niet worden vastgesteld. De foto's waarop u samen met uw vader te zien bent en de documenten betreffende de boekingsdetails van uw reis naar België worden in deze niet relevant geacht voor de beoordeling in het kader van uw verzoek om internationale bescherming."

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdентificeerd.

2.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Villavicencio, in het departement Meta, worden beoordeeld, alwaar hij zijn laatste verblijfplaats had voor zijn vertrek uit Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 5).

Hoewel de commissaris-generaal, met verwijzing naar de COI Focus van 2 augustus 2021 oordeelt dat er *“een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten [is] dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo”*, blijkt uit diezelfde COI Focus ook dat er in het departement Meta, waar verzoeker uit afkomstig is, eveneens sprake is van een gewapend conflict. In de COI Focus van 2 augustus 2021 (p. 24) kan immers worden gelezen dat daar *“battles”* plaatsvinden, waarbij wordt verduidelijkt: *“De geweldsincidenten in de categorie battles vallen uitsluitend binnen de subcategorie armed clashes. Het gaat hier bijna alleen om gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen.”*

De Raad besluit, gelet op deze informatie, voorzichtigheidshalve aan te nemen dat er in het departement Meta wel degelijk sprake is van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dat er gewapende groeperingen aanwezig en actief zijn in het departement Meta en dat er gewapende confrontaties zijn, wordt aldus niet betwist. Het gegeven dat de Raad aanneemt dat er ook in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict tussen strijdende partijen, impliceert echter niet *ipso facto* dat dit gewapend conflict ook gepaard gaat met willekeurig geweld, dit wil zeggen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden geviséerd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26: willekeurig geweld is geweld dat zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden).

Alleszins blijkt dat er in het departement Meta, naast *“battles”*, ook sprake is van *“violence against civilians”*, maar dit zijn *“gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders”*. Van *“explosions/remote violence”*, met granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven die als nevenschade ook burgerslachtoffers kunnen maken, wordt geen melding gemaakt (COI Focus, 2 augustus 2021, p. 24-25). Er vielen in Meta 33 dodelijke slachtoffers in de periode van 1 januari 2020 en 21 mei 2021 (p. 36).

Rekening houdend met de aard en de schaal van het geweld, zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie, is de Raad van oordeel dat er in het departement Meta heden geen sprake is van een

uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dat departement louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35). Het zijn eerder de departementen Cauca, Antioquia, Nariño, Norte de Santander en Valle de Cauca die, in vergelijking met Meta, het meeste dodelijke geweld kennen (p. 35-36).

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen, noch zijn regio van herkomst en/of verblijf in het bijzonder, zodat deze analyse onverminderd overeind blijft.

Bijgevolg rijst de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Meta voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Meta een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staats-secretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39)

De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die in zijn hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin blijken uit het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van bestemming, *in casu* het departement Meta in Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET